

Kniha Daniel — číslo osmdesát osm

Odhalení falešného pozdního deště: Prorocká cesta od 11. září 2001

Jeff Pippenger

2024-02-21

Proces zkoušky, který začíná, když anděl sestupuje, je znázorněn zkouškou, zda vzít knihu z ruky anděla a sníst ji. Ti, kdo se rozhodli poselství sníst, byli poté určeni ke zklamání, zatímco skupina, která je odmítla sníst, byla zanechána pozadu. Malá kniha, která měla být snědena, představovala „rozmnožení poznání“ poselství, jež bylo nejprve odpečetěno „v čase konce“ buď v roce 1798, nebo 1989, a poté později formalizováno do podoby poselství, které mělo generaci tehdy žijící činit odpovědnou za světlo tohoto rozmnoženého poznání. V obou dějinách, jakmile bylo proroctví o islámu naplněno, bylo pak poselství, jež mělo být snědeno a které bylo v ruce anděla, buď přijato, nebo odmítnuto. Jestliže je poselství představované knihou odmítnuto, pak ti, kdo tak činí a přitom se stále snaží zastávat tvrzení, že nadále jsou Božími vyvolenými, jsou nuceni vytvořit padělané poselství pozdního deště.

Dne 11. září 2001 se minulé vzpoury generací adventismu znovu staly zkušebními otázkami. Druhá kapitola Abakukova označuje spor, k němuž dochází v prorocké historii, jež je tam představena a která je souběžnou prorockou linií s podobenstvím o deseti pannách. Když se strážný tázal, co má odpovědět v dějinách podobenství o deseti pannách, bylo mu přikázáno, aby „napsal vidění a zřetelně je vyložil na tabule“. Strážní milleritské historie vytvořili roku 1842 tabuli z roku 1843 a její zhotovení se stalo mezníkem. Bylo to „vidění“ z Abakuka 2, zřetelně vyložené na tabulích, které mělo promluvit na konci.

Krátce po 11. září 2001 byli ti, kdo rozpoznali činnost islámu třetího běda, vedeni k tomu, aby se navrátili k Jeremjášovým „starým stezkám“ a chodili po nich. Tyto „staré stezky“ ukázaly, že tři běda ze Zjevení, kapitoly osmé, verše třináctého, představovaly prorockou úlohu islámu. Bezprostředně poté začala Future for America znovu vydávat dvě tabule z druhé kapitoly Abakuka právě v tomtéž bodě v paralelních dějinách milleritů; tyto dvě tabule byly předloženy jako mezník, který byl v roce 1842 znázorněn vydáním tabule z roku 1843.

„V květnu roku 1842 byla v Bostonu [Massachusetts] svolána Generální konference. Při zahájení tohoto shromáždění bratři Charles Fitch a Apollos Hale z Haverhillu představili obrazná proroctví Daniele a Jana, která namalovali na plátno, spolu s prorockými čísly, ukazujícími jejich naplnění. Bratr Fitch při výkladu podle své tabule před konferencí řekl, že když zkoumal tato proroctví, napadlo ho, že kdyby mohl vytvořit něco takového, jak je zde předloženo, zjednodušilo by to tuto otázku a usnadnilo by mu to její předložení posluchačstvu. Zde bylo více světla na naší stezce. Tito bratři činili to, co Pán ukázal Habakukovi v jeho vidění o 2 468 let dříve, když řekl: „Napiš vidění a vylož je zřetelně na tabule, aby ten, kdo je čte, mohl běžet. Neboť vidění je ještě pro určený čas.“ Habakuk 2,2.

„Po jisté rozpravě o této záležitosti bylo jednomyslně odhlasováno, aby bylo litograficky zhotoveno tři sta výtisků podobných tomuto, což bylo brzy provedeno. Byly nazvány ‚tabule

roku 1843'. Byla to velmi důležitá konference.“ The Autobiography of Joseph Bates, 263.

„Sjednocené svědectví přednášejících a periodik o druhém adventu, když stály na ‚původní víře‘, bylo, že vydání tabule bylo naplněním Abakuk 2,2.3. Jestliže tabule byla předmětem proroctví (a ti, kdo to popírají, opouštějí původní víru), pak z toho vyplývá, že rokem, od něhož se má počítat 2300 dnů, byl rok 457 př. Kr. Bylo nezbytné, aby rok 1843 byl prvním zveřejněným časovým údajem, aby se ‚vidění‘ mělo ‚opozdit‘, neboli aby nastal čas prodlení, v němž měl zástup panen podřimovat a spát nad velikým předmětem času, těsně předtím, než měly být probuzeny Půlnočním voláním.“ James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, svazek I, číslo 2.

„Naše dějiny nyní ukazují, že byly stovky těch, kteří vyučovali ze stejných chronologických tabulek jako William Miller, a všichni byli jednoho ražení. Tehdy to byla jednota poselství, vše na jedno téma, totiž příchod Pána Ježíše v určitém čase, roku 1844.“ Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Znovuvydání map z let 1843 a 1850 v bezprostředních dějinách po 11. září 2001 bylo právě tak naplněním druhé kapitoly Abakuka, jako jím bylo vydání mapy z roku 1843 v roce 1842.

Vytvoření těchto tabulí je součástí vyprávění druhé kapitoly Abakuka a muselo k němu dojít. Dne 11. září 2001 se znovu opakovala vzpoura z roku 1863 ze strany těch laodicejských adventistů, kteří odmítli vrátit se ke „starým stezkám“ Jeremjášovým.

„Nepřítel se snaží odvrátit mysl našich bratří a sester od díla přípravy lidu, aby obstál v těchto posledních dnech. Jeho sofismata jsou zaměřena k tomu, aby odváděla mysl od nebezpečí a povinností této hodiny. Za málo cenné pokládají světlo, které Kristus přišel z nebe dát Janovi pro svůj lid. Učí, že výjevy, které jsou bezprostředně před námi, nejsou natolik důležité, aby jim byla věnována zvláštní pozornost. Zbavují účinnosti pravdu nebeského původu a olupují Boží lid o jeho minulou zkušenost, dávajíce mu místo ní falešnou vědu. ‚Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a pohleďte, ptejte se na stezky dávnověké, kde je ta dobrá cesta, a chod'te po ní.‘ [Jeremjáš 6,16.]“

„Ať se nikdo nesnaží odtrhnout základy naší víry, — základy, které byly položeny na počátku našeho díla modlitebním studiem Slova a skrze zjevení. Na těchto základech stavíme již více než padesát let. Lidé se mohou domnívat, že našli novou cestu, že mohou položit pevnější základ než ten, který již byl položen; avšak je to veliký klam. ‚Nebot' jiného základu žádný nemůže položit mimo ten, kterýž položen jest.‘ [1 Corinthians 3:11.] V minulosti se mnozí pokoušeli vybudovat novou víru, ustanovit nové zásady; ale jak dlouho jejich stavba obstála? Brzy padla, neboť nebyla založena na Skále.“ Testimonies, svazek 8, 296, 297.

Jeremjáš uvádí, že kráčet po „starých stezkách“ znamená nalézt „odpočinutí“ a že odpočinutí je „pozdní dešť“, který započal, když se národy rozhněvaly 11. září 2001, když padly velké budovy New Yorku. Ti, kteří tehdy pojedli poselství, se stali Habakukovými strážnými, jimž bylo uloženo „zapiš vidění a vylož je zřetelně“. Jeremjáš označuje tytéž strážné v době „odpočinutí“, jímž je „pozdní dešť“.

Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a pohleďte, ptejte se na staré stezky, kde je ta dobrá cesta, a chodte po ní; a naleznete odpočinutí pro své duše. Ale oni řekli: Nebudeme po ní chodit. Také jsem nad vás ustanovil strážné, kteří říkali: Naslouchejte zvuku trouby. Ale oni řekli: Nebudeme naslouchat. Jeremjáš 6,16.17.

Polnice, na kterou měli troubit, je v milleritské historii šestou polnicí druhého běda a v posledních dnech je sedmou polnicí třetího běda. Habakukovi strážní, kteří jsou Jeremiášovými strážnými, troubí výstražné poselství, jež bylo v odboji roku 1888 odmítnuto. Šestá polnice, která byla roku 1888 odmítnuta, byla poselstvím Laodiceji.

„Poselství, které nám bylo dáno skrze A. T. Jonese a E. J. Waggonera, je Božím poselstvím laodicejské církvi, a běda každému, kdo vyznává, že věří pravdě, a přece neodráží k druhým paprsky dané od Boha.“ The 1888 Materials, 1053.

Poselství sedmé polnice z roku 1888 zaznělo nejprve Laodiceji v roce 1856 a poté bylo laodicejské poselství zasazeno do kontextu narůstajícího světla „sedmi časů“. Dne 11. září 2001 zahrnovala výzva k návratu ke starým stezkám Jeremiášovým a k chození po nich za účelem přijetí poselství pozdního deště výstražné poselství sedmé polnice, které je představováno jako poselství Laodiceji, a „sedm časů“, které jsou symbolem základů.

„Lež“ označená proroctvím, která vyvolává silné blouznění v Pavlových spisech, byla vložena do třetí generace laodicejského adventismu v roce 1931, šestnáct let po smrti prorokyně. „Lež“, která přišla do třetí generace, je prorocky umístěna do období znázorněného jako „ženy oplakávající Tammuze“, a je proto spojena s falešným poselstvím pozdního deště.

Je třeba porozumět podrobnostem toho, jak byla „lež“ šířena, stejně jako prorocké úloze „lži“ v proroctví o čase konce. Posměšní muži, kteří vládou v Jeruzalémě v době pozdního deště, což je doba zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, vytvořili ve třetí generaci adventismu falešné poselství pozdního deště, znázorněné jako „ženy oplakávající Tammuze“ v osmé kapitole Ezechiele. Jejich falešné poselství pozdního deště je Ezechielem rovněž znázorněno jako falešný základ, falešná ochranná zeď a falešné poselství pokoje a bezpečí.

Cožpak jste neviděli klamné vidění a nemluvíli lživé věštění, když říkáte: Hospodin praví, ačkoli jsem nemluvil? Proto praví Panovník Hospodin toto: Protože jste mluvili nicotnost a viděli lež, hle, jsem proti vám, je výrok Panovníka Hospodina. Má ruka bude proti prorokům, kteří vidí nicotnost a věští lež: nebudou v shromáždění mého lidu, nebudou zapsáni v seznamu domu izraelského ani nevejdou do země izraelské; i poznáte, že já jsem Panovník Hospodin. Protože, ano protože svedli můj lid, když říkali: Pokoj, a pokoje nebylo; a jeden stavěl zeď, a hle, jiní ji omazávali nepálenou maltou: Řekni těm, kdo ji omazávají nepálenou maltou, že padne; přijde prudký liják; a vy, velké kroupy, budete padat, a vichřice ji roztrhne. Hle, až zeď padne, nebude vám řečeno: Kde je ten nátěr, kterým jste ji omazali? Proto praví Panovník Hospodin toto: Roztrhnu ji vichřicí ve svém rozhořčení; v mém hněvu přijde prudký liják a v mém rozhorlení veliké kroupy, aby ji zničily. Tak strhnu zeď, kterou jste omazali nepálenou maltou, a srazím ji k zemi, takže se odkryjí její základy; padne a vy budete zničeni uprostřed ní. I poznáte, že já jsem Hospodin. Tak vykonám svůj hněv na zdi i na těch, kdo ji omazávali nepálenou maltou, a řeknu vám: Zeď už není, ani ti, kdo ji omazávali; totiž proroci Izraele,

kteří prorokují o Jeruzalému a vidí pro něj vidění pokoje, ačkoli pokoj není, je výrok Panovníka Hospodina. Ezechiel 13:7–16.

Nepravda a lži, pod nimiž se v Izajášovi, kapitolách dvacet osm a dvacet devět, skrývají posměvační muži v Jeruzalémě, jsou nakonec souzeny a zničeny „přetékajícím bičem“.

Soud také pološím za měřicí šňůru a spravedlnost za olovnici; a krupobití smete útočiště lži a vody zaplaví skryš. A vaše smlouva se smrtí bude zrušena a vaše dohoda s peklem neobstojí; až přejde se valící bič, budete jím pošlapáni. Izajáš 28,17.18.

Izajášovo „přehánějící se bičování“ je Ezechielův „přívalový déšť“, který přichází na ty, kdo „věstili lež“, tím, že předkládali „marné vidění“ a tvrdili „takto praví Panovník Hospodin“, „ačkoli“ Hospodin „nemluvil“. „Lež“, pod níž se starověcí muži ukrývají, je představena jako něco, o čem tvrdí, že to Hospodin vyslovil; je to tedy „lež“ o Božím slově. Buď označili nějaké učení z Božího slova za blud, anebo mylně tvrdili, že Bůh vedl jejich porozumění (Bůh promluvil) ohledně určitého biblického učení.

„Lež“, která se objevila v roce 1931, spočívala v tvrzení, že sestra Whiteová schválila falešný výklad „ustavičné oběti“ v knize Daniel. Tento falešný výklad, podle něhož „ustavičná oběť“ představuje Kristovu službu ve svatyni, byl založen na „lži“, která tvrdila, že roku 1910 Ellen Whiteová sdělila A. G. Daniellsovi, že jeho a Prescottův názor, podle něhož „ustavičná oběť“ představuje Kristovu službu ve svatyni, je ve skutečnosti správný, navzdory jejím přímým písemným slovům, která svědčila o opaku.

Falešný názor na „každodenní“, který byl tehdy (1931) ustaven v laodicejském adventismu, se stal teologickým základem, jenž byl použit k vybudování poselství, které Ezechiel popisuje jako „pokoj a bezpečnost“. Různé argumenty, jichž se užívá k podepření tohoto falešného základu, jsou oněmi různými padělanými mincemi a klenoty, které Miller viděl ve svém snu. Na konci svého snu jsou jeho původní klenoty zcela pokryty padělkami a smetím a smetím, padělané klenoty a mince představují poselství, které bylo založeno na jejich základním omylu, že „každodenní“ představuje Kristovu službu ve svatyni.

V Ezechielově pasáži jsou odpad a padělané klenoty znázorněny jako „zed“, která byla vystavěna maltou tak slabou, že neobstojí pod nápojem „bouřlivého větru“ ani „přívalového lijáku“.

Neposlušný prorok z Judy, který káral Jeroboáma, nakonec zemřel mezi „oslem“ a „lvem“. Lev představuje Babylón a osel představuje islám. Dvě nauky, které laodicejský adventismus nemůže rozpoznat a které jsou znázorněny smrtí neposlušného proroka, jsou poselství o papežství (lev) a poselství islámu třetího běda (osel).

Ezechielův „bouřlivý vítr“ je symbolem Izaiášova „prudkého větru, který je zadržen“ v „den východního větru“ ve dvacáté sedmé kapitole. Ezechielův „bouřlivý vítr“ je také oněmi „čtyřmi větry“ ze sedmé kapitoly Zjevení, které jsou zadržovány, dokud nebudou zapečetěni Boží služebníci. Ezechielův „bouřlivý vítr“ je jeho poselstvím od „čtyř větrů“ ve třicáté sedmé kapitole, které přivádí mrtvé suché kosti k životu jako mocné vojsko. Ezechielův „bouřlivý vítr“, který strhává „zed“ vystavěnou neomítnutou maltou, je poselstvím pozdního deště třetího běda.

Ezechielův „přívalový déšť“ je symbolem papežství, a konkrétněji symbolem období krize nedělního zákona, které začíná brzy přicházejícím nedělním zákonem ve Spojených státech. Neposlušný prorok z Judy, který zemřel mezi oslem a lvem, představoval smrt laodicejského adventismu, k níž dochází mezi 11. zářím 2001, při příchodu osla (třetího běda), a brzy přicházejícím nedělním zákonem (lvem). Smrt laodicejského adventismu nastává během pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc, které započalo, když se národy rozhněvaly, avšak byly zadrženy 11. zářím 2001, a završuje se při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Jejich smrt, jak ji znázorňuje neposlušný prorok, nastává proto, že se navrátili k metodologii odpadlého protestantismu, ačkoli byli přímo poučeni, aby se nikdy nevraceli do „shromáždění posměvačů“.

Jejich smrt nastává v dějinách zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Jakmile je Boží lid zapečetěn, zhoubní andělé začínají své dílo. Od 11. září 2001 až do brzy přicházejícího nedělního zákona se v Boží církvi vykonává soud nad živými, neboť soud začíná v Jeruzalémě a začíná u starších mužů, kteří měli být strážci lidu, avšak v průběhu čtyř generací opustili své odpovědnosti. Ti, kdo v onom období přijímají pečeť, jsou korouhvi pozdviženou k národům. Jsou zapečetěni před brzy přicházejícím nedělním zákonem, neboť jediný způsob, jak může být varováno Boží jiné stádo, spočívá v tom, že v krizi nedělního zákona uvidí muže a ženy, kteří mají pečeť Boží.

„Dílem Ducha svatého je usvědčovat svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu. Svět může být varován pouze tehdy, když uvidí ty, kteří věří pravdě, posvěcené skrze pravdu, jak jednají podle vznešených a svatých zásad a v ušlechtilém, povzneseném smyslu ukazují jasnou dělicí čáru mezi těmi, kdo zachovávají Boží přikázání, a těmi, kdo je pošlapávají nohama. Posvěcení Duchem označuje rozdíl mezi těmi, kdo mají pečeť Boží, a těmi, kdo zachovávají podvržený den odpočinku. Když přijde zkouška, bude jasně ukázáno, co je znamením šelmy. Je jím zachovávání neděle. Ti, kdo po vyslechnutí pravdy nadále považují tento den za svatý, nesou podpis člověka hříchu, který zamýšlel změnit časy a zákony.“ Bible Training School, 1. prosince 1903.

Smrt laodicejského adventismu je dovršena v průběhu dějin pozdního deště, jenž začal krápet 11. zářím 2001 a je vyléván bez míry při brzy přicházejícím nedělním zákonu, kdy Bůh ustanovil a poté pozdvihuje jako korouhev lid, který byl zapečetěn pro věčnost.

V onom časovém období jsou ti v laodicejském adventismu, kteří se připravují na přijetí znamení šelmy a kteří je obdrží, představeni pětadvaceti muži, kteří se v osmé kapitole Ezechiele klanějí slunci. Jsou to ti, kdo přijali Ezechiellovo falešné poselství „pokoj a bezpečnost“, které představuje padělek pravého poselství pozdního deště, jež je v oné době zvěstováno pravými strážnými. Základem onoho falešného poselství pozdního deště je určení, že „ustavičná oběť“ v knize Daniel je symbolem Krista, ačkoli je ve skutečnosti symbolem satana. Toto falešné základní přesvědčení je učením, které „posměvační muži, kteří vládou lidu Jeruzaléma“, používají k vystavení své neomítnuté zdi.

Ztotožnění „každodenní“ jako symbolu Krista bylo historicky zavedeno „lží“ v roce 1931. Od té doby byla vztyčena neomítnutá zeď padělaných mincí a šperků. Této „zdi“ je souzeno padnout, až přijde muž s kartáčem na smet, aby důkladně vyčistil svou podlahu. Toto očištění se uskutečňuje v prorockém období dějin mezi „bouřlivým větrem“ (oslem z 11. zářím 2001) a „přívalovými

přehánkami“ (lvem brzy přicházejícího nedělního zákona). V těchto dějinách je neposlušný prorok zabít a pohřben v hrobě falešného proroka z Bételu. Sestra Whiteová označuje „zed“ prorocství za Boží zákon.

„Prorok zde popisuje lid, který v době všeobecného odpadnutí od pravdy a spravedlnosti usiluje o obnovení zásad, jež jsou základem Božího království. Jsou to ti, kdo opravují trhlinu způsobenou v Božím zákoně — zdi, kterou On postavil kolem svých vyvolených k jejich ochraně a jejíž poslušné zachovávání příkázání spravedlnosti, pravdy a čistoty má být jejich trvalou záštitou.

„Prorok slovy nezaměnitelného významu poukazuje na zvláštní dílo tohoto ostatku lidu, který buduje zed'. ‚Odvrátíš-li svou nohu od soboty, od konání své libosti v Můj svatý den, a nazveš-li sobotu rozkoší, svatý den Hospodinův ctihodným, a budeš-li Ho ctít tím, že nepůjdeš svými cestami, nebudeš vyhledávat svou libost ani mluvit svá slova, tehdy nalezneš rozkoš v Hospodinu; a dám ti jezdit po výšinách země a nasytím tě dědictvím Jáкова, tvého otce; neboť ústa Hospodinova promluvila.‘ Izajáš 58,13.14.“ Proroci a králové, 678.

Počátek čtvrté generace adventismu je, stejně jako počátek třetí generace, vyznačen vydáním jedné knihy. Třetí generace začala vydáním knihy W. W. Prescottta *The Doctrine of Christ* a tato generace skončila vydáním knihy *Questions on Doctrine*. *The Doctrine of Christ* předložila evangelium, které bylo záměrně zbaveno milleritského prorockého poselství. *Questions on Doctrine* předložila evangelium, které popíralo dílo posvěcení, jež Kristus uskutečňuje. *The Doctrine of Christ* odstranila světlo vidění prorockých dějin (chazon) a *Questions on Doctrine* odstranila světlo (Mareh), vidění Kristova „zjevení“.

Mezi těmito dvěma knihami bylo rozvinuto falešné poselství pozdního deště, představované „ženami oplakávajícími Tammúza“. Právě v této dějinné době byla prosazována „lež roku 1931“. Tato třetí generace (ohavnost) je rovněž představena kompromisem třetí církve Pergamu. Symbol kompromisu ve třetí církvi označuje dílo usilování o akreditaci od světských institucí, které určovaly pravidla pro teologii a pravidla pro lékařství. Právě ve třetí generaci byl uskutečněn kompromis pravdy, jenž zahrnoval i zavedení a zdůrazňování používání Biblí, které byly přeloženy z porušených rukopisů.

V roce 1957 představovala kniha *Questions on Doctrine* kapitulaci před základní pravdou evangelia. Touto pravdou je, že Ježíš zemřel, aby nás zachránil „od“ hříchu, nikoli aby nás zachránil „v“ hříchu. Katolické a odpadlé protestantské učení, že člověk nemůže být poslušen Božího slova, je Satanovým věčným argumentem. Člověk může, a musí, být poslušen Božího slova, i kdyby Satan tvrdil, že „nikoli nezemřete“. Padlý odpadlický protestantský názor, že lidé nemohou přemoci hřích, a že tudíž nemohou být poslušni Božího zákona, dokud je Ježíš při svém druhém příchodu magicky neproměněn v poslušné roboty, byl začleněn do učení knihy *Questions on Doctrine*.

V roce 1957 započala čtvrtá generace laodicejského adventismu a její neomítnutá zed' (zákon) byla ustavena, čímž byla poskytnuta logika, která pětadvaceti starým mužům umožní, aby se při závěru doby zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc klaněli slunci. Tato neomítnutá zed', kterou je víra, že

zachovávání Božího zákona je nemožné, je smetena, když je při brzy přicházejícím nedělním zákonu odstraněna „zed“ oddělení církve od státu. Nedělní zákon jsou přivalové deště, anebo, jak to vyjadřuje Izajáš, je to přivalová metla, a tato povodeň začíná při brzy přicházejícím nedělním zákonu ve Spojených státech.

Při nedělním zákonu ve Spojených státech přichází nepřítel (papež) „jako povodeň“ („přetekající metla“) a tehdy je proti němu vztyčena „korouhev“. Tehdy je také smetena „neomítnutá zed“, kterou laodicejský adventismus vystavěl na falešném použití výrazu „každodenní“.

Podle jejich skutků, tak jim odplatí: hněv svým protivníkům, odplatu svým nepřátelům; ostrovům odplatí odplatou. I budou se báti jména Hospodinova od západu a jeho slávy od východu slunce. Když nepřítel přivalí se jako povodeň, Duch Hospodinův proti němu pozvedne prapor. A Vykupitel přijde na Sión a k těm v Jákobovi, kteří se odvracejí od přestoupení, praví Hospodin. A pokud jde o mne, toto je má smlouva s nimi, praví Hospodin: Můj Duch, který jest nad tebou, a má slova, která jsem vložil do tvých úst, neodejdou z tvých úst ani z úst tvého semene, ani z úst semene tvého semene, praví Hospodin, od nynějška až na věky. Povstaň, zasviť, neboť přišlo tvé světlo a sláva Hospodinova vzešla nad tebou. Neboť aj, tma přikryje zemi a hustá temnota národy; ale nad tebou vzejde Hospodin a jeho sláva bude na tobě viděna. A pohané přijdou k tvému světlu a králové k jasům tvého úsvitu. Izajáš 59,18–60,3.

Pohané přicházejí ke světlu, když je na Božím lidu Boží sláva, a to nastává tehdy, když nepřítel přichází jako povodeň. Když tento nepřítel přichází, Bůh proti němu pozvedá korouhev (prapor). Sláva Hospodinova, která spočívá na onom lidu, na nějž pohané odpovídají, je Jeho charakter, a Jeho charakter nehřeší. Poselství o falešném pokoji a bezpečí učí, že muži a ženy nemohou přemoci hřích. Toto poselství je falešným poselstvím pozdního deště, které je hlášáno v době pravého poselství pozdního deště, jež přišlo 11. září 2001. Toto falešné poselství je falešným poselstvím týkajícím se Božího zákona, který je „zdí“. Toto falešné učení je zastoupeno v knize Questions on Doctrine, která označila příchod čtvrté a poslední generace laodicejského adventismu.

Dne 11. září 2001 dorazily čtyři vzpoury laodicejského adventismu, aby vyzkoušely onu poslední generaci hříchy jejích otců. K tomuto datu Bůh vedl svůj lid, aby se vrátil ke starým stezkám Jeremjášovým, aby porozuměl základnímu poselství, představovanému jako Millerovy klenoty, a přijal je. Učiní-li tak, nalezne pozdní dešť, který Jeremjáš nazval „odpočinutím“. Výzva k návratu ke starým stezkám byla opakováním zkoušky, která vyústila ve vzpuru roku 1863.

Dne 11. září 2001, což je Izajášův „den východního větru a prudkého vichru“, měla být zpívána „píseň o vinici“ těmi, kdo ve Zjevení čtrnácté kapitole, verši třetím, a také v patnácté kapitole, verši třetím, zpívají píseň Mojžíšovu a Beránkovu. Touto písní je laodicejské poselství, které označuje, že tehdejší dříve vyvolený lid byl pomíjen, neboť Bůh byl tehdy v procesu předávání své vinice mužům a ženám, kteří by přinesli zamýšlené ovoce vinice. Toto poselství o vinici je poselstvím pro Laodiceu, které bylo předloženo Jonesem a Waggonerem při vzpouře roku 1888.

Dne 11. září 2001 začal pozdní dešť a ve sporu druhé kapitoly Abakukovy je označena třída těch, kteří předložili poselství dvou desek, neboť se navrátili ke starým stezkám Jeremiášovým a

přijímali „odpočinutí a osvěžení“, o němž Izajáš uvádí, že přichází na ty, jejichž metodikou je „řádek za řádkem“. Spor, do něhož byli zapojeni, stál v opozici vůči falešnému poselství pozdního deště, znázorněnému „ženami oplakávajícími Tammúza“, které povzbuzovalo spící lid Laodiceje poselstvím o pokoji a bezpečnosti.

Poselství o pokoji a bezpečí tvrdí, že je nemožné, aby muži a ženy nehřešili, a že je proto Bůh může a bude ospravedlňovat pouze „v“ jejich hříších. Posměvační muži tvrdí, že jejich poselství o pokoji a bezpečí je pravým poselstvím ospravedlnění z víry, které předkládali Jones a Waggoner, avšak opomíjí pravdu, že koho Bůh ospravedlňuje, toho také posvěcuje, neboť Bůh nezemřel proto, aby spasil lidi v jejich hříších, nýbrž od jejich hříchů.

11. září 2001 označilo počátek období zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, které vrcholí tím, že jedna třída přijímá pečeť Boží, jak ji představují ti, kdo vzdychají a naříkají nad ohavnostmi v církvi i v zemi, zatímco jiná třída obrátila svá záda k chrámu, kde se vykonává závěrečné dílo třetího anděla, a klanějí se slunci. Dějiny mileritů znázorňují dějiny hnutí třetího anděla, a tím je vyvrcholení zaměřeno na poselství pozdního deště a na zkušenost, kterou působí v těch, kdo se rozhodnou jít.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Neochota vzdát se předpojatých názorů a přijmout tuto pravdu ležela u základu značné části odporu, jenž se v Minneapolis projevil proti Pánovu poselství skrze bratry Waggonera a Jonese. Tím, že satan tento odpor podněcoval, podařilo se mu ve značné míře zadržet našemu lidu zvláštní moc Ducha svatého, kterou jim Bůh toužil udělit. Nepřítel jim zabránil získat onu účinnost, která mohla být jejich při nesení pravdy světu, tak jak ji apoštolové hlásali po dni Letnic. Světlo, které má svou slávou ozářit celou zemi, bylo odmítáno a působením našich vlastních bratrů bylo ve značné míře zadrženo před světem.“ Selected Messages, kniha 1, 235.